

Peiker György
(1930-2011)

Peiker György a nagy idők nagy tanúja

Peiker Gyuri saját elmondása szerint 1949-ben a Budai Természetbarátok Turista Egyesületében Moleczékkal kezdett terepversenyeken részt venni, ami akkoriban vált a politikailag is egyre jobban támogatott turistaság versenysportjává. Feljegyzése szerint 1951-ben a Demokratikus Ifjúsági Szövetség Főiskolai SE tagja lett, amely ebben az évben fuzionált a Haladás SE-vel.

1952-ben tagja a Műegyetemi Haladás országos terepverseny-bajnokságot nyert csapatának. Sikeres versenyzői pályafutása e korai időszakában, 1953-ban, a Spartacus első ízben megrendezett őszi versenyén is aranyérmes. 1954-ben, bár az év első három versenyén dobogós, áprilisban abbahagyja a versenyzést, csak túrákon találkozhatnak vele sporttársai.

1956. novemberében összehívott rendkívüli közgyűlésen emlékezetes felszólalásával lehúti a kialakuló "forradalmi" konfliktust, amikor dr. Vizkelety László a Magyar Turista Szövetség újjáalakítását kezdeményezi, és lemondásra szólítja fel a hivatalban lévő természetbarát vezetőket: Székely Miklóst és Erős Antalt. Az új szövetség koalíciós vezetéssel ugyan létre jön, de 1957. áprilisában minden visszatér a korábbi kerékvágásba. Fellépését azzal hálálták meg, hogy a Magyar Természetbarát Szövetség küldötte lehetett a moszkvai Világifjúsági Találkozón.

1959-ben indul újra tájékozódási versenyen, a Bp. MÁV Igazgatóság SC színeiben, az akkor már országos egyéni bajnok Skerletz Ivánnal egy csapatban, akivel hosszantartó szoros barátságba kerül. A BMSC 1960. júniusában egyesül a BVSC-vel, az így létrejött Bp. Lokomotívól azonban az év végén távozik.

1961-ben a bevonuló Skerletzet követve a Bp. Honvédba igazol, ahol újra a sportág élvonalában versenyez. A két országos csapatbajnoki ezüst mellett 1963-ban éri el legjobb egyéni eredményét: 4. lett az OB-n.

1964-ben a Bp. Spartacusba lép át, akárcsak a már háromszoros egyéni bajnokká lett Skerletz Iván. 1964-65-ben tagja az országos bajnokságot nyerő csapatnak, térképet helyesbít, közreműködik a hazai versenytérképek jelkulcsának kidolgozásában.

Innovatív ötleteivel igyekszik beoltani környezetét, ezek megvalósításán nem egyszer még maga is dolgozik. Színes vibráló egyéniségével még sportsikereinél is nagyobb ismertséget szerez. Kifogyhatatlan a gáláns kalandokból, cserkész tréfának titulált kegyetlen beugratások mestere, hajmeresztő beszólásokat ereget kedélyesen.

Klubtársai a Szatír nevet ragasztják rá. Lételeme, hogy az események közepén legyen. Az 1966-os szezont mongóliai kiküldetése miatt kihagyja.

(Schönviszky György kiegészítése: az 1966-os évet azért hagyta ki, mivel a Székely-Szász duó így akart bosszút állni a Spartacuson. Mivel a kácsi OB-t megóvtuk és az elutasítást megfellebbeztük, míg nem kénytelenek voltak az óvást elfogadni. Az ezt követő fegyelmi tárgyalásra rendelték minket, amin nem vehetett részt a Spartacus jogásza, ezért kitanított minket a védekezésre. A tárgyaláson két és fél órán át

kiválóan sikerült védeni magunkat, akkor felfüggesztették a tárgyalást. Fél óra múlva, Székely Miklóssal való egyeztetés után a tárgyalást már ítélethirdetéssel folytatták: Peiker Gyuri egy év, én fél év, míg a többiek három-három hónap eltiltást kaptak. Gyuri a maga stílusában meg is mondta a véleményét, amit azzal fejezett be, hogy ne tudjatok örülni a büntetésemnek, elmegyek Mongóliába.)

1967-ben, mint edző örülhet, hogy a Spartacus férfiak mind a négy létező bajnokságot megnyerik.

1969-ben mégis otthagyja a Spartacust, Skerletz Ivánnal együtt a Bp. Petőfi SC-be igazol. Ez a szerény kis klub, ahová az újonnan kinevezett főtitkár visszavonult, azonban szűk neki. 1971-ben így már a Tipográfiában versenyez, mégpedig I. osztályú szinten és egyben edző. Rövid ideig az országos Edzőbizottság titkára Vittek Lajos alatt, de 1972-es guyanai kiküldetése miatt több mint egy évre kiszáll a tájfutásból.

1974-ben még leszerződik az OSC-hez, rövid fellángolás után azonban az UNESCO feladat újra eltéríti, legközelebb csak 1981-ben tűnik fel edzőként a Tipográfiában, egy rövid időre.

1982-ben viszont teljes munkaidős állást vállal az MTFSZ-ben, fő feladata az 1983-as zalaegerszegi VB előkészítése, majd a lebonyolításban való részvétel volt. Ezt a munkát hatalmas ambícióval, szellemes húzásokkal kiválóan oldja meg, nagyban kihasználva szuggesztív stílusát, amit korábban nőismerősi körének befolyásolásában fáradhatatlanul kamatoztatott. A VB után azonban leeresztett. A túlzásba vitt lazítás a régi barátság ellenére is csípni kezdte a főtitkár szemét, aki a rugalmas elszakadás mellett döntött.

1984-ben Zentai Lászlóval megalakítja a Szélrózsa GMK, ahol 1986-ig az MTFSZ megbízásokon dolgoznak. Zetor térképeket helyesbített a Szövetségnek, Szatír meg azt csinálta, amit éppen kellett. Ebben az évben tért vissza legszebb sikereinek klubjába, amelynek neve időközben Gép- és Vegyipari Spartacus SE-re változott. A klub rendezvényein meg-megjelent, segített. 2003-ban a Tájfutó Szakosztály 50 éves jubileumi összejövételére is eljött és vidáman idézte fel azokat a valamikori tájékozási versenyeken előadott mókás produkciókat, amiket még az éjszakai TV- vagy rádióműsorokban sem lehetne már manapság lehozni...

Pályafutása a természetjáró terepgyakorlatok mozgalmának kialakulásától induló ívben jutott el skandináv típusú tájékozási versenysportig. Távozásával egy mára már idegen világ színes emlékfoltjai halványultak el.

Bozán György